

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1 - Omul preiilor
2. Winnetou vol 2 - Detectiv
3. Winnetou vol 3 - Testamentul
4. Cacealmaua (Printul petrolului)

*

Ciclul Old Surehand

1. Old Surehand
2. Secretul lui Old Surehand
3. Secretul țigăncii
4. Insula giuvaerelor

*

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

*

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La turnul Babel
3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea

*

Testamentul incasului

*

Pirat și corsar (Caiman + Surcouf corsarul)

Volume în pregătire

Mustangul negru (Corcitura)

Karl May

**PIRAT
SI
COR SAR**

Autor: Karl May,

Titlu original: Auf Der See Gefangen

Titlu: Pirat și corsar

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-745-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Pirat și corsar / Karl May. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-745-1

821.112.2

CĂPITANUL CAIMAN

Capitolul 1 Miss Amiral

Din trăsura care se oprise în fața casei bijutierului Thieme coborî, cu un pas ușor, un bărbat înalt. Strălucirea puternică a vitrinei lumina niște trăsături frumoase, virile, bine conturate; nasul fin, arcuit și barbișonul negru ultradichisit lăsau să se întrevadă în personajul nostru un francez sau un italian. În timp ce pășea pragul magazinului, omul nostru strigă servitorului său:

— Marc, te duci la hotel și aștepti acolo întoarcerea mea.

— Da, desigur, domnule conte, răspunse Marc Létrier, după care se adresă cu un zâmbet satisfăcut vizitiului: “Asta-mi convine de minune! Pot să-mi permit să iau locul stăpânului.”

Și se aruncă în trăsură. Dar, când să se lase pe canapeaua din spate, observă, spre uimirea lui, că cineva, de pe cealaltă parte, i-o luase înainte. “Ce-ți veni? - se răsti la necunoscut. - Șterge-o imediat din trăsură, altminteri îți arăt eu drumul!”

— “Ah!” Acest unic sunet constitui răspunsul la amenințările proferate de Marc. Ce-i drept, era un sunet teribil, ascuțit ca șuieratul unei pisici sălbatice care-și pregătește membrele mlădioase pentru un salt. Lui Marc îi era cunoscut acest ton amenințător, deoarece se dădu înapoi în mare grabă, părăsind portiera trăsurii.

— Doamne sfinte!... Sunteți chiar dumneavoastră? se auzi el spunând, înlemnit, în timp ce o stranie îngrijorare i se așternea pe față.

— Pe punte cu tine! Șterge-o, Marc Létrier! se auzi un șuierat scurt și poruncitor.

În clipa următoare Marc se și afla sus pe capră, lângă vizitiu. Trăsura se puse în mișcare. În interiorul ei, necunoscutul, lăsat alene pe pernele

Răspătarului, păstră tăcerea până ce ajunseră la hotelul unde vicontele François de Brétigny își avea reședința.

Fără să aștepte deschiderea portierei, necunoscutul sări din trăsură, aruncă slugii vicontelui un "Sus!" aspru, după care intră în holul hotelului, unde îl întâmpină un valet.

— Apartamentul pe care l-am comandat este pregătit?

— Desigur, înălțimea voastră. Permiteți-mi să vă conduc.

Ajuns în apartament, străinul comandă o cină bogată și adăugă că îi va fi servită de Marc. Acesta din urmă află cu uimire că încăperile necunoscutului se aflau lângă cele ale stăpânului său. Stătea nemișcat și tăcut, când la un moment dat străinul îi porunci, cu un semn al mâinii, să se apropie.

În timp ce vaietul părăsea apartamentul, oaspetele își scoase pelerina și se proțăpi, cu brațele încrucișate, în fața lui Marc Létrier.

— Ei? rosti scurt noul-venit.

Marc privea cu un respect amestecat cu teamă în ochii poruncitori ai celuiilalt. Se înfruntau doi oameni cu caractere deosebite. Amândoi erau cam de talie mijlocie. Străinul era ceva mai zvelt și mlădios, vioi în mișcări, iar fața lui, cu un ten sănătos dar delicat, era complet lipsită de barbă. Marc, dimpotrivă, era mai robust, mai voinic, cu trăsături mai greoaie; fața lui, arsă de soare, era acoperită cu o barbă deasă, tăiată scurt în dreptul obrazilor și cu bărbia rasă; privirea îi era însă vie și neliniștită.

— Cum te simți pe uscat?

Marc ridică din umeri, neștiind ce intenții se ascund în spatele întrebării.

— Mai adineauri, când făceai pe stăpânul, te pricepeai să vorbești!

— Domnișoară Clairon¹, eu sunt...

Un gest poruncitor îi retează vorba.

— Domnișoara Clairon este pe mare sau pe altundeva. Eu sunt cavalerul de Saccard, să reții bine asta! Cum se simte stăpânul tău, domnul viconte?

— Mulțumesc, înălțimea sa este bine sănătos.

— Se prea poate. Domnul căpitan stă liniștit la țărm în timp ce echipajul trudește din greu în larg, de-i trosnesc oasele. Am să-l pun eu odată să tragă la edec. Să simtă gustul scoicilor de pe chilă. Acum vreau însă să mănânc.

Létrier se strecură afară, fără să scoată nici o vorbă, și se grăbi să-l servească pe cavaler, sârguincios și prevenitor.

Între timp se întoarse și vicontele. Negăsindu-l pe Marc în apartamentul său, sună din clopoțel. Abia după mai multe încercări apărură și cel chemat. Avea în mână un platou, plin până la refuz și arăta preocupat și încurcat.

— Ascultă Marc, în ultimul timp mă cam neglijezi; dai dovadă de o totală lipsă de răspundere. Dacă vei continua așa, drumurile noastre se vor despărți!

Marc depuse cu grijă tava și își șterse sudoarea de pe frunte și de pe obraji.

— Domnule viconte, nu am nimic împotrivă, dar nimic, dacă vreți să-mi dați drumul. Pentru că așa cum stau lucrurile, este de așteptat, pe aici, o vijelie a dracului de potrivnică. Nu puteam să vin imediat pentru că navigam în sus și în jos pe scări ca o goeletă încărcată cu "lemn de abanos"², urmărită de marinari englezi!

— Nu era nevoie să te agiți atât, doar știi foarte bine că la o oră atât de târzie nu obișnuiesc să mănânc decât foarte puțin. Mai bine scoate-mi cizmele și adu-mi halatul!

— Iertați-mă, înălțimea voastră, dar nu am timp pentru așa ceva.

— Nu ai timp? se miră Brétigny. Măi omule, ți-ai pierdut mințile?!

— În ce privește mințile, domnule viconte, ele sunt la locul lor, sub vele, deși n-ar fi de mirare dacă vreuna din ele ar fi căzut peste bord. Cina dumneavoastră, înălțimea voastră, nu mi-a dat prea mult de lucru. Dar trebuie să mai servesc pe altcineva!

— Pe altcineva? Tu, să mai servești pe altcineva? Încep să mă îngrijoreze de-a binelea mințile tale.

— Minte mea este în regulă, înălțimea voastră. Nu ea mă îngrijorează, ci a dumneavoastră! În ce-l privește pe celălalt, sau mai degrabă pe cealaltă...

Spusele lui fură întrerupte de clinchetul unui clopoțel.

— Iat-o, domnule viconte! Ea a sunat din clopoțel, eu trebuie să dispar! Marc apucă tava și voia să părăsească în grabă încăperea. Brétigny îl reținu.

— Dar ce vor să însemne toate astea? Doar nu...?

1 - Moșie (span., n. trad.)

2 - În argou: sclavi, negri (n.t.).

— Ba da... ah, de fapt, încă nici nu v-am spus, ea se află aici! Ea...
Din nou fu întrerupt. "Marc", se auzi o voce clară și ascuțită din apropiere, dinspre ușa deschisă spre coridor. La auzul ei, Brétigny se dădu înapoi câțiva pași, speriat.

— Pe toți dracii! strigă el, pălind. Asta este chiar... sau mă înșală simțurile..., asta nu e altceva decât Clairon!

— Bineînțeles că este: Miss Amiral, înălțimea voastră, voia să spună Marc.

Nu putu însă continua vorba. O puternică lovitură de pumn îl aruncă într-o parte.

— Așa, ca să știi! Asta e pentru Miss Amiral! Ca să îți minte că eu sunt cavalerul de Saccard! se auzi, rostit pe un ton furios. Șterge-o acum dincolo, la treburile tale. Sau, te pomenești că trebuie să aștept să fiu servită când o să binevoiești tu?!

Sluga lăsă baltă cioburile veselei sparte și dispăru pe ușă. Străinul se postase în fața vicontelui cu un zâmbet ambiguu întipărit pe față.

— Poate să cuteze cavalerul de Saccard să-l invite pe, domnul de Brétigny la cină?

— Clairon! Cum este posibil să fii aici, în fața mea! Îmi închipuiam, credeam..., presupuneam că ești pe... eu... eu...

— Bine, bine, domnule viconte, ajunge deocamdată! Văd că bucuria provocată de surpriza mea reușită v-a luat glasul... Pofțiți în camera mea, unde vom găsi un leac ea să vă recăpătați cumpătul.

Cu un gest poruncitor, cavalerul arătă spre ușă. Brétigny se conformă și trecu în camera alăturată în care se afla Marc, în plină activitate de recuperare a timpului pierdut. Străinul controlă, cu o privire rapidă, masa.

— Acum poți să pleci, Marc! Am să te chem când o să am nevoie de tine.

Létrier se îndepărtă și cei doi se așezară față în față.

— Servește-te viconte, spuse cavalerul. Nervii dumitale au nevoie de întăritoare.

Nu era cu puțință să rezisti fulgerului care țâșnea din ochii întunecați ai cavalerului. Fără un cuvânt, Brétigny începu să mănânce. Urmă o lungă pauză în cursul căreia se auzeau numai zângănitul farfuriilor și zgomotul iscat de mănuierea tacâmurilor. Vicontele amuțise. Nu-și ridica ochii din farfurie și evita să întâlnească privirea celui din fața sa. În sfâr-

șit, cavalerul își zvârlî șervetul de la gât și se lăsă confortabil pe pernele fotoliului. Brétigny îi urmă exemplul și își luă inima în dinți pentru a întreba:

— Clairon, ce să însemne prezența ta aici?

— Nici mai mult nici mai puțin decât prezența ta.

— Ești al doilea ofițer de pe "l'Horrible". Trebuia să fii pe navă!

— Tu ești căpitanul navei "l'Horrible". Trebuia să te afli la bordul ei!

— Ți-am predat comanda ei pentru că, precum bine știi, aveam treburi la Hamburg.

— Am fost de acord să preiau comanda fiindcă nu bănuiam că tu ai să transformi acest drum într-o călătorie de plăcere. Pentru așa ceva nu aveai permisiunea mea.

— N-a fost o călătorie de plăcere; dimpotrivă, a fost o treabă foarte grea să obțin, de la societatea de asigurări, recompensa pentru bricul... pe care l-am salvat. Și socotesc și acum drept una dintre cele mai reușite lovituri pe care le-am dat vreodată faptul că. După ce i-am trecut prin sabie pe toți nenorociții ăia de marinari blestemați, le-am capturat corabia, am jefuit-o până la ultimul cui, am pilotat-o apoi până la Bahia, dând-o drept o corabie abandonată, pentru ca, în cele din urmă, ajuns cu ea la Hamburg, să pretind, de la armatorii păgubiți, o recompensă grasă pentru... munca mea.

— E păcat, însă, că banii frumoși pe care i-ai încasat la Hamburg ca recompensă pentru truda noastră, a tuturor, îi risipești și îi faci praf în lumea netrebnicilor printre care te învârti. Ai eșuat pe uscat, dragul meu, e clar! Bărbuța ta, bine aranjată și îngrijită, te-o fi ajutat în aventurile tale costisitoare. Dar, să știi de la mine, a fost o mare lipsă de prevedere din partea ta că ți-ai schimbat atât de puțin înfățișarea. Puteai fi ușor recunoscut, căpitane Caiman, în timpul escapadelor tale pe uscat!

— Lasă ironia! Doar nu era să înfrunt o călătorie periculoasă pe bătrânul continent numai ca să fac drumul dus și întors până la Hamburg. Mai adaug și faptul că știam corabia pe mâini sigure.

— Ei bine, să știi că mă aflu aici ca să-ți dovedesc că draga noastră corabie nu se află pe mâini bune.

— Cum adică? întrebă Brétigny, ridicându-și brusc capul.

— Mi-ai scris din Hamburg să-ți trimit cecurile pe adresa ta de aici?

— Absolut.

— Ai primit un cec?

Viconteles dădu afirmativ din cap.

— Următorul nu a mai sosit.

— Așa e. Și de aceea mă aflu într-o mare încurcătură.

— Este de înțeles, cu viața ușuratică pe care o duci aici.

— De unde vrei tu... voia să spună viconteles.

Cavalerul de Saccard schiță un surâs disprețuitor.

— Ai făcut tu vreodată ceva fără să aflu eu? Va trebui să te chivernisești, ca să nu mori de foame.

— Cum adică?

— Exact așa cum îți spun. Este confirmarea spuselor mele, de mai înainte, că "l'Horrible" nu se află pe mâini bune.

— Vorbești în șarade, strigă Brétigny, pälind. Femeie! Ce s-a întâmplat?

— Am fost capturați de pirați!

Deși fuseseră rostite pe un ton liniștit și cu un aer indiferent, vorbele avură un efect teribil asupra vicontelui. Ca împins de niște arcuri puternice, acesta sări din fotoliu, sângele îi dispăru din obraji, iar ochii amenințau să-i iasă din orbite, în timp ce repeta, silabă cu silabă, fără să ridice tonul: "Am fost cap... tu... rați... de... pi... rați?"

— Da, capturați! Și totul s-a dus... N-a mai rămas nici un cui, nici o așchie din splendida noastră corabie, nimic nu a fost salvat. Și nu a rămas nimeni ca să-ți aducă această veste, în afară de mine. Știi acuma de ce nu ai mai primit bani.

Brétigny se prăbuși fără vlagă în fotoliu, rămânând câteva minute nemișcat. După care, apucă cu o mână tremurândă paharul și-i înghiți dintr-o suflare conținutul; îl umplu din nou și îl goli încă o dată.

— Este imposibil, ce îmi spui nu poate să fie adevărat!

— Îți închipui că altminteri așa mai fi fost aici? Crezi că i-aș fi lăsat singuri pe ai noștri numai ca să-ți pot tulbura aventurile galante?!

Se părea că Brétigny nu observase grimasa de dispreț care întovărășise ultimele cuvinte ale cavalerului, căci ceru cu insistență: "Povestește! Trebuie să aflu totul! Acu', imediat!"

— Cu plăcere, adoratul meu! Dragostea mea nețârmurită pentru tine mă împiedică să te lipsesc, fie și un minut, de aflarea unei vești atât de îmbucurătoare. Deci ascultă: așa cum ne-am înțeles dinainte, am avut grijă de tine expediindu-ți un cec din Rio. Aici, corabia a fost din nou călăfăuită, prevăzută cu o cală mai mare, pentru a adăposti "marfa" și am pornit în larg, înspre Ascension. Acolo ne-am întâlnit cu nava

"Colombo" și am luat la bord câteva sute de "oameni de abanos" pe care aceasta i-a "pescuit" de pe Coasta de Aur³. Dacă reușeam să-i evităm pe englezi, odată ajunși în Antile, făceam o afacere strălucită.

— Marfa ai primit-o pe credit, ca de obicei?

— Nu. Spaniolul s-a văietat că vremurile sunt grele și a pretins că în ultimul timp marinarii englezi sunt atât de vigilenți, încât negoțul nu poate să se facă decât cu bani peșin. Dacă voiam să nu pierd marfa, trebuia să-mi golesc punga până la ultimul dolar. Am făcut-o, pentru că negrii erau cu toții, fără excepție, puternici, tineri și sănătoși.

— Ce curs ați luat?

— Am navigat spre Cuba și am ajuns cu bine până la Înălțimea Bahiei. Acolo ne-a luat la ochi o corabie militară engleză, la care s-a alăturat, puțin mai târziu și o fregată. Aceasta s-a dovedit a fi o navă atât de rapidă, încât era clar că nu vom putea scăpa fără o încăierare. Am pus pe nemernicii de negri în lanțuri și am pregătit-o pe "l'Horrible" pentru luptă. Amănuntele le poți afla mai târziu, acuma vreau să-ți spun doar câteva cuvinte. Am fost prinși la mijloc de cei doi englezi și atât de bine "aranjați", că nici vorbă nu a mai putut fi să trecem la înfruntarea dușmanului. Băieții noștri s-au apărât ca dracii; degeaba, însă. Au fost măcelăriți sau capturați. După un scurt interogatoriu au fost spânzurați de vergi: "l'Horrible" era pierdută!

— Pierdută! mârâi de Brétigny. Buna, minunata mea "l'Horrible" pierdută! Capturată de șobolanii de englezi, care până acum tremurau numai la auzul numelui meu - căpitanul Caiman! Dacă aș fi fost acolo i-aș fi învățat eu minte! Ca întotdeauna și pentru totdeauna!

Se învârtea cu pași mari prin încăpere și se lupta cu o enervare care aproape că îi aducea sângele în ochi. Cavalerul sărise și el de pe scaun și scrijelea de zor fața de masă cu un cuțit. Amintirea înfrângerii suferite îi desfigura fața într-o grimasă urâtă și reliefa, sub pielea subțire de pe frunte, niște vinișoare albastre, congestionate.

— Dacă îți închipui, cumva că "l'Horrible" avea la bord un singur laș, îți înfig lama acestui cuțit între coaste, roști amenințător cavalerul, fulgerându-l pe viconte cu privirea. Ai un pumn puternic și te pricepi să comanzi o corabie ageră. Dar îți închipui cumva că aș fi mai prejos decât tine? Corabia nu putea fi păstrată și cu asta basta! Un singur cuvânt

3 - Coasta apuseană a Africii (n.t).

insultător din partea ta sau a vreunui supraviețuitor de pe "l'Horrible" și unul din noi pleacă în iad!

— Eh! Clairon, încă nu te-ai dovedit a-mi fi maestru; Nemaivorbind că, până una alta, nu ți-am reproșat nimic. Deci, toți vitejii mei băieți s-au dus pe apa sâmbetei?

— Toți!

— Și tu? Cum ai reușit să scapi de ștreang?

— Nu a fost prea greu! Mi-am dat seama că s-a terminat cu noi. Am reușit să cobor și să mă îmbrac în haine femeiești. Am încuiat ușa cabinei și am aruncat cheia prin hublou. Când m-au găsit, m-am dat drept o captivă, reușind să stărnesc compasiunea ofițerilor cu povestea mea; așa că am fost tratată cu grijă și considerație și m-au depus pe uscat la prima escală. Cunosându-ți adresa și neavând altceva mai urgent de făcut, m-am grăbit să te găsec și să-ți povestesc cele întâmplate. "L'Horrible" este pierdută, iar noi... cerșetori!

Tăcu. Vicontele, de asemenea, nu scoase multă vreme nici o vorbă. Își continua plimbarea prin cameră, părând doar preocupat să-și recapete cumpănirea.

— Cerșetori? răcni el în cele din urmă. Nu, cerșetori nu suntem! "L'Horrible" este pierdută, dar numai pentru scurtă vreme. Am s-o iau îndărăt!

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spuse cavalerul. Noi doi suntem destul de bărbați pentru a avea siguranța că-i vom simți iarăși puntea sub picioare. Te-ai gândit cumva cum să procedăm?

— Nu! se auzi răspunsul rezervat. Dar nu mă îndoiesc că am să găsec răspunsul în curând.

— Sunt la fel de convins. Cu deosebirea că eu cunosc deja procedeul.

— Ah! Aș putea să-l aflui și eu?

— Este același la care te gândești și tu.

— Te înșeli, nu am încă un plan precis. Cel mai simplu ar fi să regăsim corabia noastră, care probabil servește acum ca navă de transport în serviciul statului, să ne angajăm pe ea ca marinari și să-i câștigăm de partea noastră pe membrii echipajului.

— Mda!

— Ce părere ai?

— Ești destul de deștept ca să-ți dai seama că realizarea acestui plan este, pe cât de nesigură, pe atât de imprezibilă. Acționezi așa doar dacă

nu mai există altă cale.

— Știi tu una mai bună?

— Da, ți-am spus, este aceeași la care te gândești și tu.

— Iar eu îți repet că te înșeli. Sunt atât de surprins și de tulburat de vestea pe care mi-ai adus-o, că în momentul acesta nu mai pot judeca limpede.

— Domnule viconte! se auzi, rostit de vocea subțire și hotărâtă.

— Domnule cavaler! glăsui răspunsul, pe un ton menit să impresioneze.

Brusc, Saccard începu să râdă:

— Crezi, într-adevăr, că ai putea să-mi ascunzi vreun gând?

— Crezi, într-adevăr, că ești atotștiutor?

— În prezent, da. Cel puțin în ceea ce te privește.

— Chiar așa îți închipui? Ei, atunci, dacă ești atât de isteț, dezvăluie-mi și mie ee gând mi-a venit, în mod curios, fără să-mi dau seama.

— Bine, zâmbi Saccard, stingherit. Nu am despre tine, după câte știi, o părere exagerat de bună. Cu toate astea, te consider destul de ager la minte ca să știi că... (se apropie de viconte și-i șopti la ureche:) prețioase giuvaieruri ale ducesei de Oerstädt, care chiar acum se află la bijuteriul Thieme, buna ta cunoștință de aici, ne oferă mijloacele pentru a ne atinge mai repede și mai ușor scopul.

— Femeie! strigă Brétigny, dându-se înapoi, ești un diavol!

— Îți mulțumesc pentru acest compliment și te rog să mă crezi că îl apreciez, deoarece diavolul este, în anumite cazuri, o personalitate demnă de luat în seamă. De altminteri, groaza ta constituie cea mai bună dovadă că am nimerit-o cel mai bine. Acest Thieme este un tip puternic?

— Nu-i la înălțimea noastră..

— Asta cam așa e. Luni, adică mâine seară, spre orele nouă, bijuteriul trebuie să ducă ducesei giuvaierurile. Puțin mai târziu el va părăsi reședința acesteia cu o sumă de bani care ne va ajunge ea să ieșim din toate încurcăturile și să readucem în stăpânirea noastră corabia pierdută. Dar acum, lasă-mă singur. Mai gândește-te, cu luare-aminte, la tot ce-am plănuit. Te aștept aici peste o oră. Atunci vom lua o hotărâre definitivă.

Ascultător, Brétigny se îndepărtă. Ajuns în camera sa, se întinse pe canapea, oftând adânc. Dar nu avu răbdare să stea așa multă vreme. Se ridică și începu să măsoare încăperea cu pași mari, grăbiți.

"Cine și-ar fi putut închipui toate astea acum o oră! «l'Horrible» pierdută și Miss Amiral aici! Cu domnul viconte s-a terminat. La fel și cu